

(6/38)



# LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

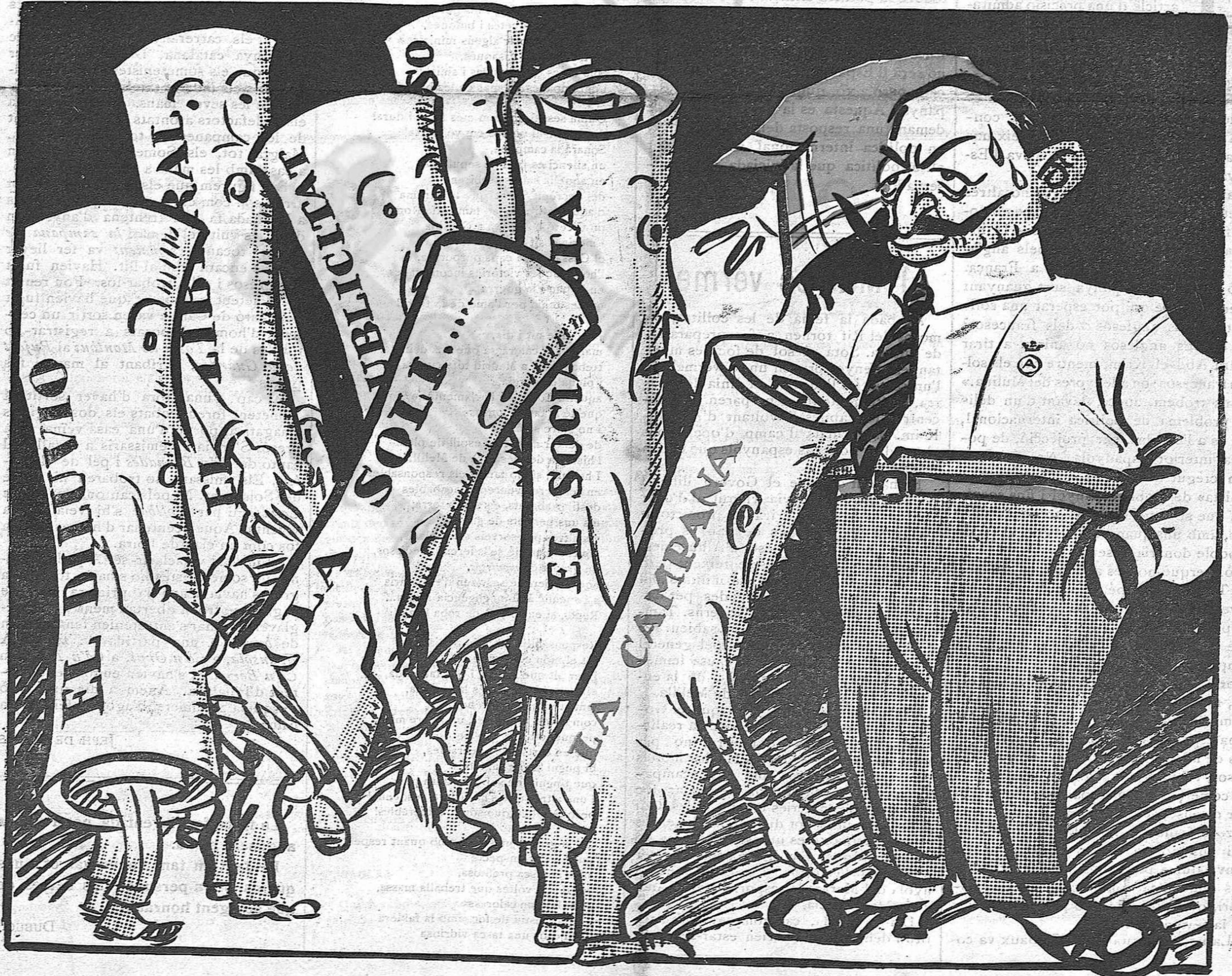
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga  
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ  
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

## LA PREMSA AVENÇADA I EL GOVERN



— Es hora de que's dongui l'amnistia, senyor d'Alhucemes!

## El dèficit

Diu que el ministre d'Hisenda del Govern espanyol, l'agre senyor Villanueva, amenaça amb deixar la cartera si no es fan economies en els pressupostos de l'Estat. La boca del dèficit s'obre més cada any, i hi ha perill que acabi per engolir tota la riquesa econòmica de les terres que avui comprèn l'Estat d'Espanya. Els milions del dèficit augmenten, i cap Govern s'atreveix a plantejar francament el gravíssim problema i a donar-li una solució.

Ara parlen d'economies. N'hi haurà o no n'hi haurà. Però si n'hi hagués, és impossible que arribessin a una quantitat important. Per omplir l'expedient, seran potser esborrades o redimides algunes partides del pressupost. Però la suma així estalviada representarà una quantitat irrisòria al costat del dèficit esperverador.

N'hi hauria prou amb atacar dues o tres parts del pressupost per fer desaparèixer el dèficit, per tancar la boca engolidora. Aquestes parts són les que es refereixen a Guerra i Marina i al Marroc. Mentre els Governos de Madrid no ho facin així, el dèficit seguirà augmentant, i tots els països sotmesos a l'Estat espanyol hauran de passar pels sofriments i per les dificultats econòmiques que són conseqüència de l'incurable desgavell d'Espanya. Més que un dèficit de diners, el dèficit espanyol és un dèficit de seny.



### PEONS D'ANGLATERRA

**A** doble columna, i en l'editorial de *Le Matin* del 31 de juliol, André Fribourg, diputat francès, ha publicat un article d'una precisió admirable. Parla de l'acord anglo-espanyol de Londres, pel qual se demana la internacionalització de Tànger contra la pretensió francesa de donar-lo a la sobirania del Soldà, protegit de França. El diputat francès confessa que aqueix acord constitueix una menaça per a França i una ofensiva d'Espanya contra França.

I afegeix, amb paraules que nosaltres sintetitzem: «Espanya, veient que no podia fer-se amb Tànger, prefereix la internacionalització proposada pels anglesos, que no pas l'atribució a França. Però amb això, Espanya surt guanyant o perdent? De qui pot esperar una solidaritat, dels anglesos o dels francesos? Els canons anglesos no aniran a tirar contra Abd-el-Krim, mentre que els soldats francesos són a les vores del Mulina.»

Ens trobem, doncs, davant d'un delicat problema de política internacional, que és a l'ensems, per projecció, de política interior espanyola. Nosaltres no hem cregut mai en el sentiment «abandonista» del poble espanyol i fins sospitem que si es tes la marxa sobre Alhucemes, amb uns quants articles periodístics el poble donaria el seu assentiment. Per això, perquè no s'és abandonista, se volia Tànger. Ara bé, la tesi anglesa era adversa a la tesi francesa, però també a l'espanyola. No li convé a Anglaterra que França s'instal·li a l'estret, però tampoc que Espanya enfronti Tànger a Gibraltar. Si Tànger no podia ésser nostre, no podíem negociar la seva cessió? Com? Demanant un aixamplament de la zona espanyola, recabant una persecució des de la zona francesa dels moros insubmisos, reivindicant un favorable tractat de comerç. La zona espanyola, amb Tànger o sense, seguirà tenint la frontera de la zona francesa, i en el futur, quin auxili ens podria donar Anglaterra? En canvi, quins perjudicis no pot produir-nos l'enemistat amb França? O al contrari, quins beneficis no podríem obtenir de la seva amistat?

La impopularitat d'En Caillaux va co-

mençar amb la cessió que va fer del Congo francès a l'Alemanya, després del cop d'Agadir. Tots els patrioters li varen cridar que era un traïdor, venut als alemanys. En Caillaux, amb la cessió del Congo, va aconseguir evitar la guerra i que Alemanya deixés les mans lliures a França al Marroc. En Caillaux, aleshores, fou un gran polític. Els nostres, ho hauran estat? Ens fa por que no han exercitat més que el sentimentalisme, menyspreuant la política realista que pot arribar a la impopularitat, però que quan és animada per un idealisme intel·ligent esdevé la política eficaç.

L'Anglaterra ens ha fet jugar com un peó. Què hem perdut? Què hem guanyat? Encara és prematura la resposta. Tànger no serà d'Espanya, tampoc de França, és cert, però això, quin guany aporta a Espanya? Aquesta és la interrogació que demana una resposta dels lliberals que, en política internacional, no saben fer altra política que la iniciada pels conservadors.

PARADOX

## El Marroc vermell

Acabada la feina de les collites, els moros del Rif tornen a fer preparatius de guerra. Sota el sol de foc, les muntanyes rifenyes prenen un to vermell. A l'un costat i a l'altre de la línia de guerra, els combatents es preparen. Es concentren les càbiles al voltant d'Abd-el-Krim. Són cridats al camp d'operacions els soldats i oficials espanyols que tenien llicència.

Hi ha qui diu que el Govern lliberal de Madrid, que havia vingut al Poder amb un programa africà de protectorat civil i de negociacions de pau, es proposa d'anar a la conquesta d'Alhucemes. Alguns ministres ho desmenteixen; però ja sabem que les operacions militars del Marroc són dirigides de vegades per damunt dels ministres i dels Governos. Tampoc els ministres espanyols sabien res de les operacions efectuades pel general Silvestre i que van ésser la causa immediata de la desfera d'Annual i de la enfonçada de la Comandància de Melilla.

Però encara que fos cert que el Govern de Madrid no ha acordat la realització d'operacions de guerra, no per això estariem tranquils. Hi ha moltes maneres de provocar una nova campanya. És prou una espurna per calar foc a un munt de matèries combustibles. Qui llença l'espurna pot dir que no ha encès el foc. Però això és una excusa. Qui no vol encendre el foc ha de començar per no llençar l'espurna. I a la zona espanyola del Marroc les espurnes salten amb massa freqüència.

D'altra banda, cal comptar amb l'actitud dels moros. Podrien estar-se quietes

els espanyols, i sortir dels rifenys la iniciativa de l'atac. Abd-el-Krim pot pensar avui, com ho ha pensat altres vegades, que qui pega primer pega dos cops. El fet és que els dos adversaris estan en peu de guerra. I després del fracàs de les negociacions per la pau, és difícilment inevitable l'entrada en un nou període d'agressions i de combats.

La silueta del Marroc vermell torna a alçar-se davant de la península. Aquesta silueta entristeix tots els súbdits de l'Estat espanyol. Però entristeix encara més als catalans, als bascos i als gallecs, que es troben barrejats en les aventures espanyoles, havent de donar la seva sang pròpia en les guerres dels altres. Ni Catalunya, ni Bascònia, ni Galícia, ha de complir al Marroc cap testament d'Isabel la Catòlica, que mai va ésser reina nostra, i que encara que ho hagués sigut, tampoc tindriem obligació de complir. Cada gota de sang catalana que es vessa al Marroc és un poderós motiu més que tenim els catalans per a defensar la llibertat de la nostra pàtria, la qual llibertat hauria d'ésser tan ampla que ens evités d'aportar la doble contribució de sang i d'or a les terres africanes.

FULMEN

## LA DATA FATAL

Primer d'octubre! Data paorosa

que enclou un gran misteri;  
només de nomenar-te  
ja em trontolla el senderi,  
car et veig misteriosa  
apropar-te, aproparte,  
i no sé, de debò, com aturar-te!

Les Corts seran obertes,  
les tribunes omplertes  
de públic desficiós; i les poltrones  
ministerials, tovetes i bufones,  
sentiran tremolar alguns ministres  
dintre de llurs casaques,  
amb cares esblaimades i sinistres  
i enrampades les mans a les butxaques.

Quina sessió tindrem més forta i dura!  
de pensar-hi només em vé paura!  
Sonarà la campana,  
un silenci es farà de sepultura,  
en aquella salassa sobirana  
del decrepit Senat, que té l'aroma  
d'aquell altre Senat, famós de Roma,  
on Ciceró blaslava a Catilina  
i moria cosit a punyalades  
el Cèssar de la capa purporina,  
l'home de les victòries in comptades  
en la pau i la guerra  
que es tenia per l'amor de la terra!

Jo sé que nit i dia,  
malgrat la calorassa que ens deixata,  
treballa allà a Madrid tota curiosa  
i plena d'energia,  
aquella Comissió Parlamentària  
que té la tasca honorosa  
i no gaire senzilla  
de deixar neta com espill de plata  
l'història del desastre de Melilla!  
I ho farà, sí, ho farà, i els responsables  
en rengleres veurem inacabables  
desfilant abatuts, els ulls a terra;  
els uns per fets de guerra,  
els altres per serveis estrafalaris,  
aquests perquè se'ls feren fonedissos,  
un grupat de monissos,  
aquells perquè serviren d'emissaris  
a l'enemic amb negligència astuta...  
Renoí, si en sortirà de roba bruta!

Responsabilitats! Si jo podia  
tot el món en tindria,  
i per alt que sigués, i per fatxada,  
el que s'ho mereixés la pagaria,  
tant si visqués de renda  
com si fos, un no res, un pobre mico,  
pr'què jo no m'explico  
què en certs fets execrables,  
hi pugui haver culpables  
que tinguin de sofrir la dura pena,  
i uns altres que s'ho tirin a l'esquena!  
perquè saben que són invulnerables!

Oh la gran Comissió, i amb quant respecte  
callat i circumspecte  
miro la tasca profitosa,  
pensant a voltes que treballa massa,  
dada la gran calorassa  
d'aquest istiu de foc, amb la fal·lera  
d'enclèstir una tasca vidriosa

de la qual, bé sabem que Espanya espera  
un daltabaix molt gros a la carrera.

Primer d'octubre! Ser-hi ja voldria,  
què coses té d'haver-hi en aquell dia!  
Pensar-hi sols la feresa,  
la revolució anglesa,  
la nostra setembrina,  
la terrible francesa,  
seran una petita serracina,  
al costat de la olímpica revolta  
dels espanyols que encara tenen solta,  
quan la gran Comissió Parlamentària  
ens digui amb sa paraula lapidària  
quins els culpables són... ei, com no siga  
que aquells que la componen facin figa.

FLOK

## Un prestigi per terra

Els més enemics del Sometent reconeixien que aquesta institució tan popular a Catalunya, podia prestar excel·lents serveis a la muntanya. La rebutjaven a la Ciutat on les autoritats compten amb pous mitjans per a, sense molestar per a res als ciutadans, garantir la vida dels vins i la propietat dels rics. L'admetien al camp on l'existència del Sometent havia netejat de bandolers els camins.

Tot aquell prestigi conquerit amb l'actuació d'uns quants segles, s'ha ensorrat com un castell de cartes, davant la misteriosa desaparició dels vuit o nou atracadors que, al mig del dia, assalten un Banc a Manresa i fallant-los l'automòbil que tenien preparat per a fugir, se'n van xano xano cap als defores. Tots els sometents del Pla de Bages, de la Conca d'Odena, de l'Alta Segarra i del Baix Llobregat no són prous per a trobar-ne el més petit rastre.

S'ha de suposar que els lladregots eren forasters al país i no sabien els catalans ni els carrerans d'aquell tros de muntanya catalana. Deu donar-se per segur que els sometentistes rurals coneixen tots els indrets tan bé com les palmes de les seves mans. Hom s'imagina els malefactors atontats, pel so alarmant de les campanes de tots els clochers. Malgrat tot, els Sometents se'n tornen a casa amb les mans a les butxaques.

Ens figurem que els Sometents de tot arreu són com el Sometent que hi havia a Igualada fa una trentena d'anys. Un dia a les vuit del dematí la campana de la sang tocant a sometent va fer llevar als que encara eren al llit. Havien fugit dos presos i calia trobar-los. Fou reunit el Sometent i suposant que havien fugit pel cantó de Carme varen sortir un centenar d'homes disposats a registrar-ho tot des de la Tossa de Montbui al Pujalt de la Guàrdia, arribant al mar si fos precis.

Al cap d'una hora d'haver sortit el Sometent foren trobats els dos fugitius amagats al porxo d'una casa veïna a la presó. S'enviaren emissaris a cavall pel cantó de Cà'n Bernades i pel de Montbui. Els emissaris no trobaren ni rastre del Sometent. Ni pels cantons de Santa Candia ni per Collbas s'hi veia ànima viventa. Aquell centenar d'homes s'havia fos com un clap de boira.

El misteri va aclarir-se. Aquell centenar de sometentistes no s'havia fos. Cada grup s'havia ficat a la primera casa de pagès que trobà oberta i mentre els arreglaven el dinar s'entretenien fent un torn de burro o una partida de monte. A Fransola, a Cà'n Orpi, a Cà'n Titó i a Cà'n Bernades s'havien engolit el sometent d'Igualada. Anem a dir que això s'esqueia a primers d'agost i feia molta calor.

JEPH DE JESPU.

La força fou inventada per a adular  
al genere humà.

De tant en tant donen garrot a uns  
quants per a persuadir als demés de  
que són gent honrada.

DUBUCQ

## L'igualtari

Era la seva obsessió. No podia sofrir diferències dintre la vida.

Igualtat!, igualtat! Tots som de carn i ossos!, cridava i recriitava continuament En Pinyol, dins dels tallers, en les fàbriques, pels sindicats, etc., etc.

Tanta igualtat, a la fi, esdevingué una mania, una veritable neurastènia. Ja no era dintre la comunitat dels homes, solament, que ell volia l'igualtat; la volia per tot lo creat i per crear.

Un dia, li tocà en un sorteig, una casa barata al Guinardó, i En Pinyol passà a habitar-la junt amb la seva amiga, la seva amiga d'idees i de lluites.

L'home se sentí feliç. Respirava aires purs, i cada dematí, des de la finestra de la seva cambra, contemplava bocabadat, la sortida del sol damunt del mar, darrera les xemeneies de les fàbriques del Poble Nou. Si tenia un vespre lliure, solia arribar-se amb llur companya, fins a la font d'En Fargas. Menjaven quatre anissos, bevien un parell de gots d'aigua, i se n'entornaven lloant la Santa Mare Naturalesa.

Un vespre, mentre la seva amiga estava regant el petit jardinet que hi havia davant de la casa, sobtadament, En Pinyol, tingué una idea que ell cregué genial.

—Saps—digué,—que en lloc de clavells, roses i pensaments, seria més pràctic cultivar llegums?

Ella aplaudí l'idea, i acordaren cultivar llegums.

—Primerament, plantarem pastanagues,—ajustà En Pinyol, car ell adorava la sopa i la salsa amb pastanagues.

Les plantaren, i l'home hi posà tota la cura possible, perquè li sortissin esplèndides.

Quan els primers brins verds despuntaren de terra, En Pinyol s'emocionà.

—Hem sigut nosaltres dos, amb nostra cura, que hem ajudat a fecundar la Naturalesa,—exclamà abraçant la seva amiga.

I punt per punt, seguí totes les fases

de la creixença del seu llegum predilecte.

Però quan foren un poc crescudes, el seu esguard esdevingué rancunios, envers elles.

—Jo no arribo a capir—deia a sa companya,—que hi hagi aquesta desigualtat en la creixença d'aquestes pastanagues. No foren sembrades totes al mateix temps? No han rebut totes la mateixa cura? Per què, doncs, aqueix desnivell, aqueix desuniforme? Les més altes, sembla que s'enorgulleixen, sembla que mirin amb menyspreu les del seu costat, perquè son més petites i menys ufaneses. Jo no puc mirar-ho, perquè m'encenc, perquè me sembla veure en elles tots els desnivells i desuniformes, que fan dissortada a l'humanitat!

La seva amiga, prou s'esforçà en convence'l, explicant-li, que en els camps de blat, en les vinyes, en els boscos, i en tota classe de vegetació, succeïa lo mateix. Tot fou inútil. En Pinyol només veia les pastanagues desiguales i les paraules de la seva companya no li deien res.

Un dia, aquell dia imprescindible, la seva nerviositat arribà al comble:

—Dona'm unes estisores!—cridà a la seva amiga.

I quan les tingué a les mans, furiós remugant malediccions, zag, zag, zag!, tallà les pastanagues més crescudes, a l'alçària de les més endarrerides fins a deixar-les totes al mateix nivell i grau.

Finida la seva tasca igualatària, En Pinyol respirà satisfet, i dirigint-se a la seva amiga digué:

—No estàn millor així? No hi ha més igualtat i harmonia ara?

MARCEL ARIBAU

## RAILS AVALL

Venia de Figueres fa pocs dies, i en el compartiment de tercera on vaig poder-me encaixonar, va tocar-me com a company de viatge un obrer que tornava de França, i que, segons en llengua castellana va dir-me, anava a Badalona a re-

collir la muller i fills per a emportar-se'ls a un poble del departament de l'Aude de la veïna República, on comptat i debatut havia decidit establir definitivament el seu sojorn.

—Home, això és una mica estrany—vaig dir-li,—perquè, segons tinc entès, en terres de França no van gaire bé les coses.

—Le diré: del todo bien, puede que no—respongué l'home,—porque entonces sería la gloria; pero allí se trabaja siempre seguido, se come, sobra un duro, el ciudadano es respetado y vivimos tranquilos, porque en aquel país no pasan «cruentas cosas», ¿sabe?, y la vida es respetada...

—Sí, és veritat; però vaja—vaig dir amb sorna,—la patria sempre tira...

—¡La patria! Pues yo nací en Cuenca y me crié en Badajoz; mis padres eran asturianos, y ¿ve usted esos papeles?, pues acabo de naturalizarme francés, y conmigo lo serán todos los míos: por eso voy a Badalona, para llevármelos...

Això és un fet viu. I després que vinguin dient que els catalans són separatistes! Si fins els seus els abandonen, a causa del mal i el fàstic que'ls hi fan!—FREDERIC GIRONELLA.

## El "pluscuamperfecto"

Sigués per la complexa estructura del mot de quin significat mai n'havíem pogut treure l'entrellat o bé per la gravetat que posava el professor en pronunciar-lo, lo cert és que el «pluscuamperfecto» constituï el torment més gran dels nostres temps d'infància i adolescència i limità un bon tros, fent-lo relatiu, aquell dolç benestar que gosem tots els mortals en el lliardar de la nostra existència.

Estava talment descomptat que ni els verbos ni les nocions geomètriques amb allò del cuadrado i el polígono, havien d'ésser el plat fort del nostre pervindre. Havíem nascut amb tendències lliberals i

# BATAILLES DE TOT ARREU

### ASSASSI!

Uns li diran heroï, els altres només capdill, nosaltres, sempre, assassí. No ho diem tan sols an En Panxo Villa, al mexicà, sinó a tots els Villas que hi han per aquest món de Déu, a tots els que com ell, amaguen sota els galons, els trajos llampants i la quincalla, els seus instints de fera.



Panxo Villa, bandoler mexicà assassinat pels seus adeptes

En Panxo Villa ha mort. Ha mort assassinat pels seus. Part de la premsa ha volgut veure en aquest home ferotge una semblança amb Napoleó.

Potser sí. No val la pena de negar-ho. Al cap i al fi, tota aquesta mena d'homes tenen alguna semblança.

Mèxic s'ha lliurat d'una fera. Els espanyols re-

sidents an aquelles terres, hauran somrigut satisfets...

Si és veritat que les ànimes, al separar-se de llur còrpora, es troben per l'espai, a la d'En Villa totes les demés l'empaitaran fins l'infinit cridant-li: Assassi!

### ADEU!

Una tal Alicia Mac Dongall, nord-americana per afegidura, ha fet unes sensacionals i espantosos declaracions. La tal senyora Alicia ha volgut demostrar que és arribat el fi de l'hegemonia masculina.

Per a ella, a no trigar gaire, la femella ocuparà els llocs més importants dels afers i la política mundial. Farà i desfarà. No hi haurà res que no passi per les seves mans, cosa que nosaltres celebrarem.

Al preguntar-li que farien els mascles aleshores, respongué que s'ocuparien de les feines casolanes. A càrrec de l'home anirà netejar les cassoles, olles, plats i tota mena de vaixelles, rentarà l'ajiguera i fregarà el pis; farà l'arròs i bolcarà les criatures...

A l'arribar aquí, hom li preguntà, qui fora la cloca pels que haguessin de néixer, l'home o la dona. M Alicia, no respongué, però mirà significativament el ventrell mascle que tenia enfrot d'ella...

La senyora Alicia desconeix per complet l'anatomia.

### PARADIXA

Qui ho entén, qui no ho entén. Nosaltres no gaire, la veritat. Uns i altres han mogut tant en-

renou, ho han embolicat tot de tal modo, que un hom ja no sap de qui fer cas.

Tenen raó els francesos? La tenen els alemanys? Els primers diuen que reclamen lo que és seu; els segons diuen que no poden pagar. Ve't aquí dues raons de força. Es molt serio això de no poder pagar; però potser encara ho és més el no poder cobrar. Qui vol cobrar, espera una cosa que no té; qui no pot pagar, s'estalvia de



L'alemany.—Si em deixeu treballar, pagaré.

donar lo que té, perquè si es decidís a donar-ho, podria pagar.

Qui dels dos hi guanya? En el cas franco-alemany, ningú. Mútuament s'arruïnen, es fan malbé.

No obstant, els germànics tenen quelcom de raó, aparentment. Que se'ns dongui llibertat, diuen, i treballant, pagarem.

I si després que tinguin les mans lliures peguen en lloc de pagar?

### SOVIETIQUES

Hi ha coses que per si soles són tota una demostració. Així passa amb la República Russa.



Mercat rus

dels Soviets. És inútil tot lo que faci la premsa burgesa per a demostrar-nos d'aquell règim obrer. Són sis anys d'experiència. Sis anys de vida, després d'una revolució tan grandiosa com ho és la russa, són molts anys.

El gravat que reproduïm, extret d'una de les més importants revistes angleses, tracta de demostrar el retorn que al petit comerç ha fet el sistema sovieta.

Molt bé. Els soviets s'han vist obligats a decretar novament la llibertat del comerç en petit. I això, demostra aquesta mesura un retrocés, un fracàs? No. Acaba de fer evident el bon sentit dels governants russos.

An aquí, per exemple, es fa una llei. La llei és un fracàs. Doncs no s'anula. Ve l'incompliment, ve el desordre i la manca de respecte a la llei escrita. Tot per què? Per una manca de tacte o de capacitat.

No és el poble qui s'ha d'atemperar amb el govern, sinó el govern amb el poble.

## Facècies d'un governador

*Sancho lo dijo, Sancho lo hizo, Sancho tornó, Sancho volvió.*

El càrrec de governador civil d'una província que l'hauria d'exercir exclusivament un personatge capaç, prudent i seri, l'hem vist ocupar, sovint-sovint, a un subjecte ordinari i apocat.

No ens cal pas passar llista per a cerciorar-nos d'això. Tots recordem la filera de comtes arruinats, i sense altres mèrits que la presència física, que han sigut governadors per exemple de Barcelona. I encara la sort de les sorts quan ha sigut així. Mantes vegades ens han nomenat a primera autoritat civil d'un cap de província, a un home de represàlies i violències que sembla que ho hagi volgut matar tot.

I bé: no en tenim prou d'açò; no era suficient el tenir governadors ignorants, revoltosos o mundans; era necessari que aparegués una secta governamental desconeguda, amb aficions noves. Els espanyols estan acostumats a rebre emocions, i si una impressió forta no el despertés la sensibilitat, farien una vida aletargada com les serps al hivern.

Per això i per totes aqueixes causes, la sensació que ens convenia no es feu esperar.

Un novell tipus de governador civil es presentà a Palència. Era En Ramon Basilio, si mal no recordo.

Doncs bé: el tal Ramon es presentà —potser oblidant l'incompatibilitat del càrrec— com a torero d'aquella plaça de Palència, no fa pas molt. Diu que és un torero de marca, i diu que ho feu molt bé. Prova de que feu bona faena és el fet de portar-lo a braços i continuament aclamat després de la corrida. I prova de que és un torero de marca, ho demostra palesament la circumstància de portar per l'istil dels toreros bons, un sobrenom: li diuen el *Niño de Criptana*.

El governador de referència el destituïren, com fan a tots els que fan masses barrabassades. No li han fet res més; no, perquè no s'ho mereixi, sinó per a seguir el costum.

Això, ja ha succeït sempre a Espanya. També en temps de *Sancho Panza*, hi havia un governador així en la insula *Baratoria*. No era torero, però era un mal governador perquè no tenia capacitat. Però els insulans, a més a més de fer-lo plegar, el sotmeteren abans, a les inclemències d'un tal *Doctor Pedro Reicio de Tirteafuera*.

MIQUEL RIBALTA

## VESC

Mai he arribat a capir—jo que tinc la dissort de presentar-me tal com soc—com hi ha gent tant baixa i tant baixament hipòcrita que s'entreté esmagentant l'hort del veí. A mí que'm vinguin amb la franquesa d'un boig i no amb les demagogues i angelicals vacil·lacions d'un benvestit i mal pagat.

Però *le plus pire* és que, els que tenim el do de la sinceritat perjudicial, fins hi ha moments que arribem a creure'ns molt per dessotà d'ells. Llur aplom desconcerta.

Pocs són els que van per mals averanyans per culpa d'un aixelebrat. El que mig viu conscient del seu mal viure, és molt més digne que tots els que, procedint mal, gallardeixen l'austeritat de la seva consciència.

BAUDELAIRE

## REPICS

A Madrid i a l'edat de cinquanta cinc anys ha mort l'Ernest López, que firmava amb el pseudònim de «Claudio Frolo». Era un gran periodista, un gran escriptor i un gran republicà.

Com a escriptor, com a periodista i com a re-



L'OMBRA D'EN PI I MARGALL. - Fas molt bé, fill meu, en no volguer res de l'Estat. Les prebendes són pels descastats.



LA PLAGA DE SEMPRE.—En Joan Espanyol: Què hi tornarem a ésser aviat?

publicà valia més que aquests Castrovido, Pau Iglesias, Lerroux. Ara, com que aquests són de suro, han anat a dalt. Ell era or de llei i s'ha en-sorrat, que vol dir: ha mort pobre.

Entre els llibres que deixa recordem una novel·la: *Como murió Arriaga*, que és una delícia.

Descansi en pau l'infortunat «Claudio Frolo».

*La Comarca del Vallés*, el diari terrassenc adicte al senyor Sala, en vista del gran èxit que venia assolint, ha resolt sortir només cada setmana.

Es que ha emprès una retirada tàctica; després sortirà cada mes, després cada trimestre, i per fi farà *mutis* pel foro.

Es el destí de tota la premsa monàrquica de la nostra terra. Desaparèixer sense fer soroll.

En un convent de monges de Madrid hi va haver un formidable incendi. Les religioses fugien esparpades. No hi hagueren desgràcies personals.

Si que és trist, això de la crema dels convent! Però més trist devia ésser veure les monges corrent.

A Sant Vicens dels Horts ha sigut substituïda solemniament la llosa que donava nom a la Plaça de la Constitució, per un altre que diu: Plaça de Catalunya.

Heu's aquí una pensada que no dubto tindrà imitadors.

S'han pagat a l'Ajuntament cinc mil pessetes, 5.000! per una parada de peix al mercat de Sant Antoni.

Ja sabem lo que costarà cada sardina: vint-i-cinc duros.

Ja sap el senyor Portela, governador de Barcelona, que als hospitals Clínic i de la Santa Creu, no es pot atendre als malalts per manca de recursos?

Ja sap que és una vergonya que la salut sigui una cosa que depèn del joc vil?

Ja sap que no passa en cap altre país del món?

I ja sap que Barcelona també és Europa?

Ja sap que és un crim oblidar-se dels tristos, dels miserables, dels que sofreixen?

OJO!!! Ull viu! L'Emiliano Iglesias es preocupa de l'Exposició. Potser també hi vol ésser? Pobres de nosaltres, si fos així! Llavors si que no se celebraria!

I de lo del desarme, què? A veure si s'acaba aquest *cuento*, que tenim pressa!

Els diaris s'ocupen amb gran interès del conflicte bancari. Però és que el conflicte bancari pot interessar a un poble tan pobre com el nostre?

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8